

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. J. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 855/225, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2022, č. j. 5 Ad 6/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019, č. j. 42000/003340/19/010/AK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení č. 994/2018 ze dne 7. 12. 2018, č. j. 42113/003/8014/7. 12. 2018/994/Mi (dále jen „platební výměr“). Platebním výměrem, vydaným dle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, byla žalobci, jakožto osobě samostatně výdělečně činné, uložena povinnost uhradit doplatek na pojistném dle § 4, § 7, § 13 a § 14b zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“) za roky 2014 – 2017, dále dle § 20 tohoto zákona uhradit penále z doplatku na pojistném za roky 2012 - 2017 a penále ze záloh

na důchodové pojištění z roku 2014 - 2017, a to v celkové výši 398 759 Kč. Městský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[2] Žalobce se v žalobě omezil na blíže nerozvedené tvrzení, že se žalovaný nevypořádal důsledně s odvolací námitkou, dle které byl žalobce od 1. 6. 2013 do 31. 12. 2015 účastníkem II. pilíře důchodového pojištění. Za této situace proto městský soud pouze ověřil, zda se žalovaný k této námitce vyjádřil, přičemž konstatoval, že se tak (byť jen stručně) stalo. Městský soud dále neshledal pochybení při výpočtu doplatku pojistného v tom smyslu, že by nedošlo k aplikaci snížené sazby ve výši 26,2 % pojistného důchodového pojištění z důvodu účasti žalobce na sociálním zabezpečení dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015. Za zcela nepodstatné pak považoval městský soud upozornění žalobce, že probíhá řízení o jeho ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 10 Ads 15/2019 - 33, přičemž poznamenal, že zmiňovaná ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 1072/19, zamítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opřel o důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Má za to, že městský soud v odst. 18 odůvodnění rozsudku pouze nepřezkoumatelně uzavřel, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a nepředcházelo mu jakékoliv procesní pochybení. Dále stěžovatel dodal, že žalovaná nezahrnula do svých výpočtů pět plateb po 115 Kč, uhrazených v období od 27. 4. 2017 do 15. 12. 2017, které stěžovatel provedl ve prospěch *nemocenského* pojištění, nikoli pojištění *důchodového*; *výkaz nedoplatků* tak nemůže být podle názoru stěžovatele správný, a proto i městský soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná ztotožnila se závěry městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí krajského (městského) soudu napadá. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze tomu odpovídající stručnou odpověď. Stěžovatel v posuzovaném případě uplatnil dvě velmi strohé kasační námitky, a to obecně tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a nezohlednění některých plateb stěžovatele, poukázaných na nemocenské pojištění.

pokračování

[8] Nejříve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d)], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[9] Vycházejí z výše uvedených premis, neshledal Nejvyšší správní soud v rozsudku městského soudu jakékoli vady, jež by zapříčinily jeho nepřezkoumatelnost. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých ustanovení městský soud vycházel, i jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Stěžovatel v žalobě uplatnil pouze jednu projednatelnou námitku, a to že byl v období od 1. 6. 2013 do 31. 12. 2015 účastníkem II. pilíře důchodového spoření. Tímto tvrzením se městský soud zabýval v odst. 15 odůvodnění napadeného rozsudku, kde vyložil, proč žádné pochybení žalovaného v tomto ohledu neshledal. Nadto se městský soud v odst. 16 odůvodnění zabýval také posouzením samotného výpočtu nedoplatku a aplikací snížené sazby dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že úvahy městského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[10] K druhé kasační námitce, tedy k tvrzení stěžovatele, že *výkaz nedoplatků* (míněno zřejmě *platební výměr*, pozn. NSS) nesprávně nezohlednil úhradu pěti plateb po 115 Kč v období od 27. 4. 2017 do 15. 12. 2017, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o zcela novou námitku, jež nebyla uplatněna v žalobě, přičemž z ničeho nevyplývá, že by v tom stěžovateli něco bránilo; jedná se proto o námitku nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[11] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[12] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně

úspěšného účastníka – žalovanou – v jejím případě nebylo zjištěno, že by jí v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující její běžné administrativní výdaje spojené s jejím procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. července 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu